

Tekeningen. Ze hangen op een muur, ze staan in een boekje. Ze vragen aandacht, ze verlangen naar kijkers en stellen zelf vragen.

Vind ik de tekeningen mooi? Of lelijk?

En dan verder. Hebben ze mij wat te zeggen? Hebben ze een diepe of vrijblijvende zin?

Deze vragen kunnen vragen blijven. Je kunt ze echter ook beantwoorden.

In ieder geval hebben de tekeningen al een bedoeling, tenminste voor de kunstenaar, die ze gemaakt heeft. Maar de betekenis wordt niet uitgelegd. Daarom zijn wij, de kijkers, zo belangrijk. Onze vraagtekens, onze opmerkingen, onze perspectieven maken de zin van het werk af.

Deze tekeningen beschrijven een wanorde zoals die in de werkelijkheid voorkomt; tenminste dit is wat ik, één van de kijkers, erin zie. Wanorde van gedachten, van ervaringen, van daden en feiten die van het leven één leven maken.

Een eerste zingeving komt door het laten bestaan van de wanorde.

Waarom speelt wanorde zo'n belangrijke rol in ons leven? Omdat de orde waarnaar we zo verlangen nooit tegelijkertijd komt met onze alledaagse ervaring. Voor mij hebben deze tekeningen te maken met het leven, diens wanorde en het verlangen naar de orde.

Het zijn tekeningen die durven. Ze durven de angst, die door wanorde wordt opgeroepen, te beschrijven. Ze proberen vorm te geven aan zeer belangrijke feiten van het leven, met de ontgoocheling die daarbij hoort.

De tekeningen geven de onlogische orde van het leven als trefwoorden aan:

- de geboorte als shock, als vallen binnen een wereld die al bestaat;
- de liefde, die in haar verlangen en behoefte nooit zonder strijd gaat. Een liefde die haar romantiek zo makkelijk verliest door onze angsten;
- de dromen en nachtmerries;
- het nadenken, de eenzaamheid en de dood.

De tekeningen spelen met het feit dat het leven geen perfecte orde heeft, dat het geen afgerond verhaal is, zoals in een romantische film of in een sprookjesachtige droom. Het leven lijkt meer op een verhaal dat uit losse stukken bestaat.

Het zijn dus zeer persoonlijke tekeningen, die bij een persoonlijk wanordelijk verhaal horen.

Het zijn tekeningen die geen rust geven. Integendeel.

Hebben de tekeningen zin?

De tocht naar de zin begint precies in een direct kijken naar de wanorde van de werkelijkheid.